

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoCsp/88/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2717200179
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Brišková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2717200179.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Briškovej a členiek senátu JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej, v spore žalobkyne: Prima banka Slovensko, a. s., Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: N. U., narodená XX. W. XXXX, trvalý pobyt N., o 5.305,82 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Skalica z 11. mája 2021, č. k. 3Csp/8/2017-94, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej (II.) a v časti náhrady trov konania (III., IV.) **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovanej sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobkyni sumu 4.285,64 eur, úrok z omeškania 3,91 eur a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne od 24. decembra 2016 do zaplatenia (I.) a v zostávajúcej časti žalobu zamietol (II.). Žalobkyni priznal náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 54,58 % (III.) a o výške náhrady trov konania mal rozhodnúť súd po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (IV.). Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 52, § 54, § 517 ods. 1, 2 O. z. (Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov), § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), h), i), l), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 ZoSÚ (zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v čase uzavretia zmluvy), § 497 ObZ (Obchodný zákonník č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov). Vecne zdôvodnil uzavretou zmluvou o spotrebiteľskom úvere medzi stranami konania dňa 28. augusta 2015, na základe ktorej sa žalobkyňa zaviazala poskytnúť žalovanej úver vo výške 6.000,- eur a žalovaná sa zaviazala splácať úver v pravidelných mesačných splátkach vo výške 123,64 eur v počte splátok 72. Podľa zmluvy poplatok za poskytnutie úveru predstavoval 180,- eur. Listom zo dňa 23. decembra 2016 žalobkyňa vyzvala žalovanú na zaplatenie celého dlhu vo výške 5.600,89 eur, vzhľadom na predčasnú splatnosť úveru (žalovaná zaplatila za obdobie od 21.9.2015 do 30.9.2016 sumu 1.534,36 eur). Súd prvej inštancie podrobil zmluvu obligatórnemu prieskumu zákonom stanovených obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere a dospel k záveru, že úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, podľa § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ. Medzi povinné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 9 ods. 2 písm. g) ZoSÚ) patrí aj celková výška úveru, pričom údaj o výške úveru v predmetnej zmluve (6.000,- eur) nezodpovedá celkovej výške poskytnutého úveru žalovanej, t.j. sume 5.820,- eur, ktorá bola skutočne daná k dispozícii žalovanej ako spotrebiteľke a ktorá nesmie byť fiktívne navýšená (musí byť uvedená ako údaj o celkovej výške úveru). V rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie vo veci Ernst Georg Radlinger a Helena Radlingerová proti FINWAY a.s. C-377/14 bol daný výklad pojmu celková výška úveru, obsiahnutý v článku 3 písm. l) a článku 10 ods. 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady

87/102/EHS, ďalej len „smernica“, definovaný ako maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o úvere. Podľa článku 3 písm. g) tejto smernice celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom sú všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o úvere a ktoré sú veriteľovi známe. Podľa článku 3 písm. i) tejto smernice RPMN predstavujú celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky úveru, vrátane nákladov v súlade s článkom 19 ods. 2 smernice. Z toho vyplýva, že celková výška úveru a celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom sa vzájomne vylučujú a celková výška úveru nemôže zahrňovať sumy, ktoré vstupujú do celkových nákladov na úver pre spotrebiteľa. Do celkovej výšky úveru tak nemožno zahrnúť nijakú zo súm určených ako odmena za záväzky dohodnuté z dôvodu predmetného úveru, ako sú administratívne poplatky, úroky, provízie a akékoľvek ďalšie poplatky, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť. S poukazom na uvedené článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 smernice, ako aj bod I. prílohy I. smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Neoprávnené zahrnutie súm tvoriacich celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom do celkovej výšky úveru bude nutne viesť k podhodnoteniu RPMN, ktorej výpočet závisí od celkovej výšky úveru. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa poskytla žalovanej úver len vo výške 5.820,- eur, pretože sumu 180,- eur použila na úhradu poplatku za poskytnutie úveru (táto suma nebola žalovanej vrátená, keďže neboli dodržané podmienky). V dôsledku toho, že žalobkyňa neoprávnené zahrnula sumu poplatku za poskytnutie úveru do celkovej výšky úveru, viedlo to k podhodnoteniu RPMN, ktorej výpočet závisel od celkovej výšky úveru (nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa potom spôsobila aj z tohto dôvodu bezúčnosť a bezpoplatkovosť úveru). Kontrolným výpočtom RPMN (prostredníctvom interaktívnej kalkulačky pre výpočet RPMN na webovej stránke fininfo.sk) pri zadaní výšky úveru 6.000,- eur RPMN predstavovala 17,31 % (v prípade splátky bez poistenia 16,21 %), avšak pri zadaní výšky skutočne poskytnutého úveru 5.820,- eur RPMN bola vo výške 18,75 % (pri splátke bez poistenia 17,63 %). Žalobkyňa tak uviedla nesprávnu výšku RPMN v neprospech spotrebiteľa (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ďalej len „NS SR“ sp. zn. 5Sžo/32/2014). Z dôvodu nesplácania úveru riadne a včas, žalobkyňa zosplatnila úver a pretože sa považuje za bezúčinný a bez poplatkov a žalovaná uhradila len sumu 1.534,36 eur, žalovaná bola povinná zaplatiť žalobkyni sumu 4.285,64 eur. Zostávajúca časť žaloby spolu s úrokom z omeškania bola zamietnutá. Žalobkyni boli priznané úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4.285,64 eur od 24. decembra 2016 do zaplatenia. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ust. § 255 ods. 1 CSP (Civilný sporový poriadok č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov). Úspech žalobkyne predstavoval 77,42 %, v ktorej časti bola neúspešná žalovaná a úspech žalovanej 22,58 %, v ktorej časti bola neúspešná žalobkyňa. Nárok na náhradu trov konania preto vznikol žalobkyni v rozsahu 54,84 %. O výške náhrady trov konania mal rozhodnúť súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým konania končí podľa § 262 ods. 2 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku v zamietajúcej časti vo veci samej (II.) a v časti výroku o náhrade trov konania (III.) podala včas odvolanie žalobkyňa navrhujúc jeho zmenu, vyhovením žaloby v plnom rozsahu. Odvolanie odôvodnila nesprávnym právnym posúdením veci a tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Poukázala na bod 3.5 obchodných podmienok, tvoriacich neoddeliteľnú súčasť zmluvy, podľa ktorého peňažné prostriedky formou pôžičky poskytne banka klientovi bezodkladne prostredníctvom úverového účtu jednorázovo v plnej výške pôžičky. Z poskytnutých prostriedkov bude zaplatený (zinkasovaný) poplatok za poskytnutie úveru a zvyšná časť bude vyplatená na klientom určený účet v zmluve o úvere. Podľa bodu 2.5 zmluvy o úvere banka po uplynutí 18 mesiacov od poskytnutia úveru vráti klientovi ním zaplatený poplatok za poskytnutie úveru za predpokladu, že úver je splácaný výlučne z inkasného účtu, ktorým je osobný účet vedený bankou, klient nebol viac ako päť dní v omeškaní so splácaním svojich peňažných záväzkov a nesplatil úver ani jeho časť predčasne. Z prehľadu pohybov na úverovom účte klienta vyplýva poskytnutie úveru žalovanej vo výške 6.000,- eur dňa 28. augusta 2015. Klient pri uzatváraní zmluvy o úvere uvádza, na aký účet chce následne čerpať finančné prostriedky, ktoré sú už znížené o sumu poplatku za poskytnutie úveru. Žalovanej bola daná k dispozícii suma v celkovej výške 6.000,- eur, čím bol naplnený účel sledovaný výkladom v označenom rozsudku Súdneho dvora Európskej únie. Každý prípad je pritom nutné vyhodnocovať individuálne, s prihliadnutím na konkrétne skutkové okolnosti. Súd prvej inštancie sa nezaoberal tým, že poplatok za poskytnutie úveru mohol byť klientovi vrátený. Aj keby sa tento poplatok nemohol uhradiť pri prevode finančných prostriedkov z úverového účtu (na ktorý klient načerpá plnú výšku úveru) na inkasný účet, vzhľadom k tomu, že žalovanej bola daná do reálnej dispozície suma

6.000,- eur, žalobkyňa nevidí inú možnosť ako mala uviesť celkovú výšku úveru v zmluve. Žalobkyňa nie je nebankovým subjektom, ktorý by ukrátil žalovanú o plnú sumu úveru (ako vo veci vedenej pred Súdny dvorom Európskej únie C-377/2014). Označené rozhodnutie nemožno aplikovať na daný prípad, kedy išlo o situáciu, že spotrebiteľovi neboli dané do jeho dispozície žiadne finančné prostriedky zo strany nebankového subjektu. Ak by mal súd za to, že povinnosť banky je poskytnúť plnú výšku úveru na inkasný účet, tak vzhľadom na možnosť vrátenia poplatku za poskytnutý úver, žalobkyňa by poskytla úver v súlade s požiadavkou tohto rozhodnutia, pretože na inkasný účet by bola po vrátení poplatku poukázaná plná výška úveru. Zákonodarca pritom uviedol, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o úvere neobsahuje určitú zákonom stanovenú náležitosť. V danom prípade zmluva údaj obsahuje. Súd prvej inštancie nezdôvodnil prečo dospel k záveru, že aj tento údaj by bol nesprávny. Žalobkyňa poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17CoCsp/55/2020. Poplatok za poskytnutie úveru bol účtovaný hneď na to, ako bol úver poskytnutý. Keďže neobstojí predmetná okolnosť nesprávne uvedenej celkovej výšky úveru, neobstojí ani námietka ohľadom nesprávnosti výpočtu RPMN (ktorá bola vypočítaná v súlade so zákonom). Nárok na náhradu trov konania bol priznaný žalobkyňi, pričom pri posudzovaní pomeru úspechu a neúspechu bolo prihliadané nielen na úspech v časti istiny, ale aj v časti príslušenstva. Ak sú úroky len príslušenstvom pohľadávky, pri posudzovaní miery úspechu sa na ne neprihliada (porov. uznesenie NS SR sp. zn. 6Obo/243/2007, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Copr/2/2016). Obdobne rozhodli ďalšie odvolacie súdy, a to rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co/40/2018, rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6CoCsp/1/2020, rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Co/1/2019, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Co/50/2019 a 23CoCsp/10/2020, 13CoCsp/42/2020, sp. zn. 13CoCsp/55/2020, ako aj rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13CoCsp/16/2020. Súd má priznať strane náhradu trov konania podľa pomeru úspechu, čo v danom prípade súd prvej inštancie vo výroku o trovách neučinil, následkom je rozhodnutie v časti o náhrade trov konania nepreskúmateľné.

3. Žalovaná sa k odvolaniu nevyjadřila.

4. Odvolací súd podľa § 34 CSP (Civilný sporový poriadok zákon č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné podať odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné a súd prvej inštancie vecne správne rozhodol.

5. Podľa § 2 písm. l), h) ZoSÚ celkovou výškou spotrebiteľského úveru sa rozumie maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere a celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť sa rozumie súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom.

6. Podľa § 9 ods. 2 písm. g) ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, k) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

7. Podľa § 11 ods. 1 písm. b), d) ZoSÚ Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa), ak d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

8. V posudzovanej veci súd prvej inštancie dospel k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi stranami konania neobsahuje podstatnú obligatórnu obsahovú náležitosť zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. g) ZoSÚ, teda údaj o celkovej výške úveru, ktorý pojem vykladal eurokonformne s poukazom na čl. 3 písm. l) a čl. 10 ods. 2 smernice, ako i rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-377/14 vo veci Ernst Georg Randlinger a Helena Randlingerová proti Finway a.s. Na základe vykonaného dokazovania

konštatoval, že údaj o celkovej výške úveru 6.000,- eur v zmluve o spotrebiteľskom úvere nezodpovedá reálnej výške poskytnutého úveru, ktorému zodpovedá suma 5.820,- eur (ktorá bola fiktívne navýšená o poplatok za poskytnutie úveru vo výške 180,- eur). V dôsledku uvedeného došlo aj k nesprávnemu údaju o RPMN v neprospech spotrebiteľa, ktorej výpočet závisí od celkovej výšky úveru a neoprávnené zahrnutie sumy tvoriacej celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom do celkovej výšky úveru, nutne vedie k podhodnoteniu RPMN.

9. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie sú vnútroštátne sudy pri uplatňovaní vnútroštátneho práva povinné vykladať ho v čo najväčšej možnej miere s ohľadom na znenie a účel Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS, aby sa dosiahol ňou sledovaný výsledok, a takto konať v súlade s čl. 288 tretím odsekom Zmluvy o fungovaní Európskej únie (porov. rozhodnutie C-188/07 Commune de Mesquer). Na účely výkladu pojmu „celková výška úveru“ obsiahnutého v čl. 3 písm. l) a čl. 10 ods. 2 smernice (ktorému zodpovedá ustanovenie § 2 písm. l) ZoSÚ) je potrebné vychádzať z výkladu tejto smernice poskytnutého Súdny dvorom Európskej únie v rozsudku z 21. apríla 2016 C-377/14 Ernst Georg Randlinger a Helena Randlingerová proti Finway a.s., ktorý riešil otázku, či tú časť úveru, ktorá už v okamihu poskytnutia tohto úveru sa započítava na poplatky za poskytnutie úveru a nebola tak daná spotrebiteľovi k dispozícii, možno zahrnúť do celkovej výšky úveru (a tým aj na účely výpočtu RPMN).

10. Súdny dvor Európskej únie vysvetlil, že celková výška úveru a celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom sa vzájomne vylučujú, a preto celková výška úveru nemôže zahŕňať sumy, ktoré vstupujú do celkových nákladov na úver pre spotrebiteľa (porov. rozsudok C-377/14 bod 85). Celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené.

11. Obdobne podľa vnútroštátnej judikatúry poplatok za poskytnutie pôžičky má charakter odmeny poskytovateľovi služby spotrebiteľského úveru a nemožno ho považovať za istinu úveru, keď svojou povahou tvorí náklady spotrebiteľského úveru (porov. rozsudok NS SR sp. zn. 6Sžo/39/2012 a 6Sžo/21/2013). Ak v procese uzatvárania spotrebiteľského úveru podstatné informácie týkajúce sa spotrebiteľského úveru veriteľ poskytol spotrebiteľovi nejasným, nezrozumiteľným spôsobom, mohol spotrebiteľa uviesť do omylu vo vzťahu k výške poskytovaného úveru, majúcim za následok, že spotrebiteľ prijal rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neprijal (porov. rozsudok NS SR sp. zn. 6Sžo/21/2013).

12. Vyššie uvedeným záverom zodpovedá aj zákonná definícia celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa vnútroštátneho práva (§ 2 písm. l) ZoSÚ) a celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť podľa § 2 písm. h) ZoSÚ, ktorou sa rozumie súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom (ktorými sa rozumejú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov); do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby, súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

13. Odvolací argument žalobkyne poukazujúci na výpis z úverového účtu žalovanej, ktorý mal preukazovať poskytnutie úverových finančných prostriedkov vo výške 6.000,- eur, nebol opodstatnený. Z výpisu z účtu žalovanej nevyplýva, že suma 6.000,- eur bola daná reálne k dispozícii žalovanej ako spotrebiteľke, keďže žalobkyňa si poplatok za poskytnutie úveru vo výške 180,- eur obratom účtovala na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom (poplatok za poskytnutie úveru) a suma 180,- eur nebola žalovanej reálne vyplatená (žalovaná suma 180,- eur nemohla čerpať). Spôsob finančného zúčtovania v systéme žalobkyne, v ktorom naviac poplatok za poskytnutie úveru vo výške 180,- eur bol hneď odpočítaný veriteľom z prostriedkov, ktoré mali byť poskytnuté žalovanej, bol bez právneho významu. Žalobkyňa tak nepreukázala, že suma 6.000,- eur bola v plnej výške daná k dispozícii žalovanej (nejde o sumu skutočne poskytnutú žalovanej ako dlžníkovi, pretože suma uvedená v zmluve nebola žalobcom nikdy prevedená na účet žalovanej a žalovaná s uvedenou sumou nikdy nedisponovala).

14. Ak by mala byť celková výška úveru chápaná v zmysle, že zahŕňa náklady akými sú aj poplatky, tieto by boli zahrnuté dvakrát pri určovaní celkovej výšky, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, a to pri stanovení celkovej výšky úveru a opäť pri stanovení celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom. V posudzovanej veci nejde o použitie časti finančných prostriedkov na úhradu poplatku za poskytnutie úveru žalovanou, ale ponechanie si veriteľom poplatku za poskytnutie úveru. Výška úveru a náklady spotrebiteľa spojené s úverom sa vzájomne vylučujú a preto celková výška úveru nemôže zahŕňať sumy, ktoré vstupujú do celkových nákladov na úver pre spotrebiteľa (porov. rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-377/14 Radlinger a Radlingerová, bod 85). Zákon o spotrebiteľských úveroch v súlade s uvedeným záverom definuje a rozlišuje celkovú výšku spotrebiteľského úveru, celkové náklady spotrebiteľa a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (ako súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom (§ 2 písm. g), h), l) ZoSÚ). Na tieto závery nemá vplyv skutočnosť, že poplatok za poskytnutie úveru bol uvedený v predmetnej zmluve o úvere, tiež možnosť vrátenia poplatku za určitých podmienok, k čomu v danom prípade ani nedošlo.

15. Na základe uvedeného možno konštatovať, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá stranami konania nespĺňa požiadavku obligatórnej obsahovej náležitosti zmluvy, a to celkovej výšky úveru (neuviedenie či jej nesprávne uvedenie), do ktorej bola zahrnutá aj časť nákladov spotrebiteľa spojených s úverom, predstavujúca poplatok za poskytnutie úveru, a teda úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ).

16. Súdny dvor Európskej únie v rozhodnutí C-377/14 Radlinger a Radlingerová proti Finway, a.s. zdôraznil, že neoprávnené zahrnutie súm tvoriacich celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom do celkovej výšky úveru nutne vedie k podhodnoteniu ďalšej obligatórnej obsahovej náležitosti zmluvy, a to ročnej percentuálnej miery nákladov, ktorej výpočet závisí od celkovej výšky úveru (bod 87).

17. Nemohlo preto obstať tvrdenie žalobkyne, že RPMN je vypočítaná správne. Článok 19 ods. 1 smernice spresňuje, že RPMN, ktorá sa na ročnom základe rovná aktuálnej hodnote všetkých záväzkov, na ktorých sa dohodli veriteľ a spotrebiteľ, sa vypočíta na základe matematického vzorca uvedené v prílohe I. časť I tejto smernice. Keďže poplatok za poskytnutie úveru bol neoprávnené zahrnutý do celkovej výšky úveru, táto okolnosť mala vplyv na výpočet RPMN a ovplyvnila správnosť informácie, ktorú mal veriteľ uviesť v zmluve o úvere podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ. Súd prvej inštancie teda správne konštatoval, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere nebola uvedená správne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa (§ 11 ods. 1 písm. d) ZoSÚ).

18. K poukazu žalobkyne v odvolaní na iné súdne rozhodnutie je potrebné uviesť, že poplatok za poskytnutie úveru má charakter odmeny poskytovateľovi služby (spotrebiteľského úveru), nemožno ho považovať za istinu úveru a svojou povahou tvorí náklady spotrebiteľského úveru (porov. rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Sžo/21/2013 a sp. zn. 6Sžo/39/2012, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12Co 40/2019).

19. Odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej (II.) ako vecne správne potvrdil.

20. Týkalo sa to aj rozhodnutia o náhrade trov konania, keďže súd prvej inštancie rozhodol na základe zásady úspechu, posudzujúc pomer úspechu a neúspechu žalobkyne a žalovanej, v dôsledku čoho vznikol nárok na náhradu trov konania žalobkyne. Pri pomernom rozdelení trov súd prvej inštancie správne vychádzal zo žalobou uplatňovaných peňažných plnení t. j. sumy 5.305,82 eur, ako aj sumy 232,09 eur a sumy 2,98 eur, spolu 5.540,89 eur (vyčíslená výška predmetu sporu uplatnená v petite žalobkyne), pričom na nevyčíslené príslušenstvo pohľadávky (úrok) súd prvej inštancie neprihliadal. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia je obsiahnutá aj kvantifikácia úspechu strán konania, vychádzajúca z celkovej sumy 5.540,89 eur (úspech žalobkyne tak predstavoval 77,42 % a úspech žalovanej 22,58 %), so správnym záverom vzniku nároku žalobkyne na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 54,84 %. Pre pomerné rozdelenie trov konania je rozhodujúci pomer úspechu a neúspechu v uplatnenej istine bez príslušenstva, ak príslušenstvo (úrok z omeškania) nebolo vyčíslené žalobe (porov. rozhodnutie NS SR sp. zn. 6 Obo/243/2007). Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady

trov konania pred súdom prvej inštancie rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

21. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. Žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná v plnom rozsahu, preto jej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni, v odvolacom konaní neúspešnej. Ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov konania nepriznáva (porov. rozhodnutie NS SR sp. zn. 7Cdo/14/2018). Odvolací súd rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania tak, že žalovanej náhradu trov nepriznal, keďže si ju neuplatňovala, pričom z obsahu spisu vznik trov konania žalovanej nevplyval.

22. Rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.